

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 46

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 23 ianuarie 2020

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 617 din 10 octombrie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap	2–3
Decizia nr. 809 din 5 decembrie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 teza întâi raportate la art. 1 alin. (3), art. 3 teza a doua, art. 5 alin. (2), art. 8 alin. (5) și art. 10 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, a sintagmei „precum și din devalorizarea bunurilor imobile” din art. 11 teza întâi, precum și a legii în ansamblul său....	4–6
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
M.6. — Ordin al ministrului apărării naționale pentru modificarea și completarea prevederilor unor acte normative specifice de reglementare a domeniului managementului resurselor umane	7–9
66. — Ordin al ministrului sănătății privind completarea anexei la Ordinul ministrului sănătății publice nr. 824/2006 pentru aprobarea Normelor privind organizarea și funcționarea Inspecției Sanitare de Stat	9
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 44 din 14 octombrie 2019 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept)	10–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 617

din 10 octombrie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Ioana Marilena Chiorean	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 28 din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, excepție ridicată de Nicu Mercan în Dosarul nr. 969/229/2016 al Tribunalului Ialomița și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.838D/2017.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită. Magistratul-asistent referă asupra faptului că partea Compania Națională de Administrare a Infrastructurii Rutiere a depus la dosar note scrise, prin care solicită respingerea, ca inadmisibilă, a excepției de neconstituționalitate.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, în principal, ca inadmisibilă a excepției de neconstituționalitate, deoarece se solicită interpretarea legii. În subsidiar, apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Decizia civilă nr. 1.231/A din 20 noiembrie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 969/229/2016, **Tribunalul Ialomița a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 28 alin. (1) și (2) din Legea nr. 448/2006**. Excepția de neconstituționalitate a fost ridicată de apelantul-reclamant Nicu Mercan, în cadrul soluționării acțiunii având ca obiect anularea procesului-verbal de contravenție prin care a fost sancționat pentru neplata taxei de peaj pentru o autoutilitară, taxă reglementată de Ordonanța Guvernului nr. 15/2002.

5. În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține, în esență, că textul de lege criticat este lipsit de precizie, claritate, accesibilitate și previzibilitate, sens în care invocă jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, și anume hotărârile pronunțate în cauzele *Rotaru împotriva României*, *Wingrove împotriva Marii Britanii*, *Sunday Times împotriva Marii Britanii* și *Grigoriades împotriva Greciei*. Astfel, stilul unui act normativ trebuie să fie clar și precis, iar tehnica de redactare trebuie să nu lase loc niciunui dubiu și niciunui echivoc. Or, deși titlul legii din care face parte textul criticat se referă la protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu

handicap, acest caracter unitar este încălcat prin excepțiile prevăzute la art. 28 din Legea nr. 448/2006, în sensul că scutirea de la plata rovinietei și a peajului nu decurge din situația persoanei cu handicap, ci din deținerea unui anumit obiect, autoturismul.

6. Se mai susține că textul de lege criticat contravine și Cartei sociale europene revizuite, adoptată la Strasbourg la 3 mai 1996, ratificată de România prin Legea nr. 74/1999, și art. 1 și 4 din Convenția privind drepturile persoanelor cu dizabilități, adoptată la New York de Adunarea Generală a Organizației Națiunilor Unite la 13 decembrie 2006, ratificată de România prin Legea nr. 221/2010, referitoare la obligația statelor de a asigura și promova exercitarea deplină a tuturor drepturilor și libertăților fundamentale ale omului pentru toate persoanele cu dizabilități, fără niciun fel de discriminare pe criterii de dizabilitate. Autorul excepției consideră că „acest principiu este încălcat prin prevederile art. 148 alin. (1) din Constituție, care conferă Parlamentului dreptul de a adopta legi, în scopul transferării unor atribuții în ceea ce privește aderarea României la tratatele constitutive ale Uniunii Europene”. Astfel s-a născut dreptul Parlamentului de a modifica Legea nr. 448/2006 și de a acorda scutiri condiționate într-un mod neclar, în sensul că beneficiază de scutire doar persoanele cu handicap deținătoare de autoturisme, precum și că scutirea se aplică pentru un singur autoturism.

7. Autorul excepției de neconstituționalitate mai susține că prevederea de lege criticată lasă deschisă posibilitatea unei puteri publice (Compania Națională de Administrare a Infrastructurii Rutiere) de a interpreta, modifica sau completa beneficiile scutirii pentru condițiile impuse. O astfel de reglementare împiedică persoanele vizate să prevadă, într-un mod rezonabil, consecințele aplicării Legii nr. 193/2015, prin care au fost modificate prevederile art. 28 din Legea nr. 448/2006. Așadar, dispozițiile de lege criticate discriminează, în condițiile în care s-ar aplica doar pentru un singur tip de autovehicul, și anume autoturism, și doar pentru rovinietă, iar nu și pentru peaj. Or, beneficiul scutirii de la plata tarifului de utilizare a rețelelor de drumuri naționale, respectiv rovinietă și peajul, ar trebui acordat persoanelor cu handicap, fără condițiile prevăzute de textul de lege criticat, „dreptul fiind al persoanelor cu handicap, iar nu al unor mașini”. Cu alte cuvinte, facilitățile fiscale au fost acordate tocmai în considerarea calității de persoană cu handicap grav sau accentuat, iar nu în funcție de mașină, astfel încât de aceste facilități fiscale ar trebui să beneficieze toate persoanele aflate în această situație.

8. **Tribunalul Ialomița** și-a exprimat opinia în sensul că dispozițiile de lege nu conțin discriminări, iar autorul excepției nu aduce o veritabilă critică de neconstituționalitate, ci dorește modificarea sau completarea textului de lege criticat.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

10. **Avocatul Poporului** consideră că excepția de neconstituționalitate este inadmisibilă, deoarece autorul excepției solicită modificarea textului de lege criticat.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Guvernul** nu au transmis punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, punctul de vedere al Avocatului Poporului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, notele scrise depuse la dosar de partea Compania Națională de Administrare a Infrastructurii Rutiere, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie prevederile art. 28 din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 1 din 3 ianuarie 2008, cu modificările și completările ulterioare, având următorul conținut: „(1) *Persoanele cu handicap, precum și însoțitorii sau, după caz, asistenții personali ai acestora, deținători de autoturisme, beneficiază de scutire de la plata tarifului de utilizare a rețelelor de drumuri naționale, prevăzut în Ordonanța Guvernului nr. 15/2002 privind aplicarea tarifului de utilizare și a tarifului de trecere pe rețeaua de drumuri naționale din România, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 424/2002, cu modificările și completările ulterioare.*

(2) *Scutirea prevăzută la alin. (1) se aplică pentru un singur autoturism deținut de fiecare din persoanele îndreptățite potrivit prevederilor alin. (1).*”

14. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile de lege criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 11 alin. (1) și (2) privind dreptul internațional și dreptul intern, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în drepturi, art. 20 alin. (2) referitor la tratatele internaționale privind drepturile omului, art. 50 privind protecția persoanelor cu handicap și art. 148 privind integrarea în Uniunea Europeană.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că s-a mai pronunțat asupra excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 din Legea nr. 448/2006, criticate din perspective identice de același autor ca și în cauza de față, prin Decizia nr. 115 din 13 martie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 582 din 10 iulie 2018, respingând-o ca inadmisibilă.

19. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 din Legea nr. 448/2006 privind protecția și promovarea drepturilor persoanelor cu handicap, excepție ridicată de Nicu Mercan în Dosarul nr. 969/229/2016 al Tribunalului Ialomița. Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Tribunalului Ialomița și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 10 octombrie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Ioana Marilena Chiorean

16. La paragrafele 22 și 23 ale acestei decizii, Curtea a reținut că autorul excepției nu pune în discuție probleme de constituționalitate a prevederilor art. 28 din Legea nr. 448/2006. Autorul și-ar fi dorit ca instanța judecătorească să le interpreteze în sensul că se aplică beneficiarilor, indiferent de numărul și/sau de calitatea autovehiculelor deținute, sau, alternativ, legiuitorul să nu fi introdus, în anul 2015, prevederea potrivit căreia scutirea de la plata tarifului de utilizare se aplică pentru un singur autoturism deținut de oricare dintre persoanele îndreptățite. În oricare dintre cele două situații însă, critica autorului excepției se situează în afara limitelor înăuntrul cărora Curtea Constituțională, în vederea garantării supremației Constituției, potrivit art. 142 al acesteia, își poate exercita atribuțiile. O eventuală soluționare, pe fond, a excepției de neconstituționalitate ar echivala cu încălcarea prevederilor art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, potrivit căreia „*Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului*”, precum și a dispozițiilor constituționale ale art. 126 alin. (1), potrivit căreia „*Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și prin celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege*”, și ale prevederilor alin. (3) al art. 126, potrivit căreia instanțele judecătorești sunt cele care interpretează și aplică legea.

17. De altfel, Curtea a reținut că prevederile care fac obiectul controlului de constituționalitate au mai fost supuse, în trecut, unor critici care ridicau, de asemenea, probleme situate în competența puterii legislative sau a celei judecătorești. Astfel, în paragraful 18 al Deciziei nr. 593 din 21 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 903 din 12 decembrie 2014, Curtea a reținut că „autoarea excepției consideră că beneficiul scutirii de la plata tarifului de utilizare a rețelei de drumuri naționale ar trebui acordat și altor persoane cu handicap decât celor pentru care este necesară adaptarea autoturismului handicapului”. Având în vedere aspectele învedereate de autoarea excepției de neconstituționalitate, Curtea a reținut că acestea vizează, pe de o parte, completarea actului normativ, iar, pe de altă parte, aspecte care țin de interpretarea și aplicarea legii, or, potrivit art. 2 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, aceasta se pronunță numai asupra constituționalității actelor cu privire la care a fost sesizată, fără a putea modifica sau completa prevederile supuse controlului. Prin urmare, a respins ca inadmisibile excepțiile de neconstituționalitate astfel invocate.

18. Ținând cont de cele reținute prin Decizia nr. 115 din 13 martie 2018, precitată, Curtea constată că și în cauza de față excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 28 din Legea nr. 448/2006, astfel cum a fost formulată, este inadmisibilă.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 809

din 5 decembrie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 teza întâi raportate la art. 1 alin. (3), art. 3 teza a doua, art. 5 alin. (2), art. 8 alin. (5) și art. 10 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, a sintagmei „precum și din devalorizarea bunurilor imobile” din art. 11 teza întâi, precum și a legii în ansamblul său

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Ioan-Sorin-Daniel Chiriazii.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (3), art. 3, art. 5 alin. (2), art. 8 alin. (5), art. 10 și ale art. 11 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, excepție ridicată de Societatea Banca Transilvania — S.A. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 11.220/233/2016 al Judecătoriei Galați — Secția civilă și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 2.142D/2017.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților. Procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate, invocând jurisprudența Curții Constituționalitate reprezentată de Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, prin care au fost stabilite limitele de constituționalitate ale Legii nr. 77/2016.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 26 septembrie 2016, pronunțată în Dosarul nr. 11.220/233/2016, **Judecătoria Galați — Secția civilă a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 alin. (3), art. 3, art. 5 alin. (2), art. 8 alin. (5), art. 10 și ale art. 11 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite**, excepție ridicată de Societatea Banca Transilvania — S.A. din Cluj-Napoca într-o cauză având ca obiect o acțiune în constatarea dării în plată, formulată în baza Legii nr. 77/2016.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate**, în esență, se arată că prevederile Legii nr. 77/2016 contravin art. 1 alin. (5) din Constituție, deoarece este afectat principiul securității raporturilor juridice, al previzibilității și accesibilității legii.

6. Cu privire la critica de neconstituționalitate a prevederilor contestate în raport cu art. 15 alin. (2) din Constituție, se susține că, potrivit art. 8 alin. (5) și art. 11 din Legea nr. 77/2016, dispozițiile legii se aplică atât contractelor de credit aflate în

derulare la momentul intrării sale în vigoare, cât și contractelor încheiate după această dată. Astfel, prin aplicarea mecanismului de stingere a obligațiilor prin dare în plată contractelor de credit aflate în derulare la data intrării în vigoare a legii noi se produc alte efecte decât cele avute în vedere de părți, pentru că debitorului i se conferă dreptul de a schimba obiectul creanței și de a stinge raportul juridic înainte de termenul stabilit în contract.

7. Se mai menționează că prevederile criticate din Legea nr. 77/2016 restrâng disproportionat dreptul de proprietate al creditorilor fără a exista vreuna dintre justificările cuprinse la art. 53 din Constituție. Atunci când dreptul de creanță, reprezentat de principalul rămas de rambursat, este înlocuit cu un alt bun împotriva voinței titularului dreptului are loc o ingerință în dreptul de proprietate. Mai mult, atunci când obiectul dreptului de creanță este înlocuit cu un obiect de valoare inferioară are loc o expropriere. Limitarea dreptului de proprietate prin stingerea creanței constând în diferența dintre soldul creditului și valoarea imobilului nu asigură un just echilibru între interesul creditorului și pretinsul interes general. Or, prin transmiterea forțată a bunului imobil în patrimoniul băncii se diminuează obligația de plată, pentru că instituția de credit pierde dreptul de creanță avut împotriva împrumutatului, acesta fiind înlocuit cu un drept real în privința unui imobil care are o valoare incertă. Se mai arată că este afectat și principiul proporționalității în raport cu dreptul de proprietate al creditorului.

8. **Judecătoria Galați — Secția civilă** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

10. **Guvernul** apreciază că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 teza întâi raportate la art. 3 teza întâi, precum și ale art. 11 teza a doua din Legea nr. 77/2016 este inadmisibilă. De asemenea, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 teza întâi raportate la celelalte dispoziții din Legea nr. 77/2016 este neîntemeiată. În acest sens, se invocă deciziile Curții Constituționale nr. 623 din 25 octombrie 2016, nr. 15 din 17 ianuarie 2017, nr. 35 din 19 ianuarie 2017, nr. 93 din 28 februarie 2017 și nr. 240 din 6 aprilie 2017.

11. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

12. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție,

precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

13. **Obiectul excepției de neconstituționalitate**, astfel cum a fost formulat, îl reprezintă dispozițiile art. 1 alin. (3), art. 3, art. 5 alin. (2), art. 8 alin. (5), art. 10 și ale art. 11 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 330 din 28 aprilie 2016. Curtea reține că obiectul acțiunii în constatarea dării în plată vizează contracte de credit încheiate sub imperiul Codului civil din 1864, cu demararea procedurii de executare silită a imobilelor ipotecate, astfel încât obiectul excepției de neconstituționalitate, în realitate, îl constituie dispozițiile art. 11 teza întâi raportate la art. 1 alin. (3), art. 3 teza a doua, art. 5 alin. (2), art. 8 alin. (5) și art. 10 din Legea nr. 77/2016, sintagma „*precum și din devalorizarea bunurilor imobile*” din art. 11 teza întâi, precum și legea în ansamblul său. Dispozițiile legale criticate în mod punctual au următorul cuprins:

— Art. 1 alin. (3): „(3) *Dispozițiile prezentei legi se aplică și în cazul în care creanța creditorului izvorând dintr-un contract de credit este garantată cu fideiusiunea și/sau solidaritatea unuia sau mai multor codebitori sau coplătitori.*”;

— Art. 3 teza a doua: „*Prin derogare de la dispozițiile Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare, consumatorul are dreptul de a i se stinge datorii izvorâte din contractele de credit cu tot cu accesorii, fără costuri suplimentare, prin darea în plată a imobilului ipotecat în favoarea creditorului, dacă în termenul prevăzut la art. 5 alin. (3) părțile contractului de credit nu ajung la un alt acord.*”;

— Art. 5 alin. (2): „(2) *Notificarea prevăzută la alin. (1) trebuie să cuprindă și stabilirea unui interval orar, în două zile diferite, în care reprezentantul legal sau convențional al instituției de credit să se prezinte la un notar public propus de debitor în vederea încheierii actului translativ de proprietate, prin care se stinge orice datorie a debitorului, principal, dobânzi, penalități, izvorând din contractul de credit ipotecat, în conformitate cu dispozițiile prezentei legi.*”;

— Art. 8 alin. (5): „(5) *Dreptul de a cere instanței să constate stingerea datoriilor izvorâte din contractele de credit aparține și consumatorului care a fost supus unei executări silite a imobilului ipotecat, indiferent de titularul creanței, de stadiul în care se află ori de forma executării silite care se continuă contra debitorului.*”;

— Art. 10: „(1) *La momentul încheierii contractului translativ de proprietate, respectiv de la data pronunțării hotărârii judecătorești definitive, potrivit prevederilor art. 8 sau, după caz, ale art. 9, va fi stinsă orice datorie a debitorului față de creditor, acesta din urmă neputând solicita sume de bani suplimentare.*”

(2) *De dispozițiile prezentului articol beneficiază și codebitorul sau fideiusorul care a garantat obligația debitorului principal.*”;

— Art. 11: „*În vederea echilibrării riscurilor izvorând din contractul de credit, precum și din devalorizarea bunurilor imobile, prezenta lege se aplică atât contractelor de credit aflate în derulare la momentul intrării sale în vigoare, cât și contractelor încheiate după această dată.*”

14. În opinia autoarei excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5) privind calitatea legii, ale art. 15 alin. (2) privind principiul neretroactivității legii civile, ale art. 44 alin. (2) privind dreptul de proprietate privată, ale art. 53 privind restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți și ale art. 135 alin. (2) privind economia. Totodată, se invocă și prevederile art. 1 paragraful 1 privind protecția proprietății din Primul Protocol adițional la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

15. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că, prin Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 53 din 18 ianuarie 2017, a admis excepția de neconstituționalitate și a constatat, pe

de o parte, că sintagma „*precum și din devalorizarea bunurilor imobile*” din art. 11 teza întâi din Legea nr. 77/2016 este neconstituțională, iar, pe de altă parte, că prevederile din art. 11 teza întâi raportate la art. 3 teza a doua, art. 4, 7 și 8 din Legea nr. 77/2016 sunt constituționale în măsura în care instanța judecătorească verifică condițiile referitoare la existența impredictibilității. În aceste condiții, raportat la cauza de față, în temeiul art. 29 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea constată că, întrucât sesizarea sa a fost realizată ulterior publicării Deciziei nr. 623 din 25 octombrie 2016, excepția de neconstituționalitate privind sintagma „*precum și din devalorizarea bunurilor imobile*” din art. 11 teza întâi din Legea nr. 77/2016 este inadmisibilă, iar excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 teza întâi raportate la art. 3 teza a doua din Legea nr. 77/2016 este, de asemenea, inadmisibilă, având în vedere faptul că autoarea excepției de neconstituționalitate critică exact înțelesul normelor legale care a fost exclus din cadrul constituțional prin decizia anterioară.

16. Cu privire la dispozițiile art. 11 teza întâi raportate la art. 1 alin. (3) din Legea nr. 77/2016, Curtea reține că acestea stabilesc doar sfera de aplicare a legii supuse controlului de constituționalitate, respectiv raporturile juridice dintre consumatori și instituțiile de credit, instituțiile financiare nebancale sau cesionarii creanțelor deținute asupra consumatorilor. De asemenea, referitor la dispozițiile art. 11 teza întâi raportate la art. 5 alin. (2) din lege, Curtea observă că acestea reglementează procedura de derulare a dării în plată a imobilului ipotecat (a se vedea în acest sens Decizia nr. 567 din 19 septembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 87 din 30 ianuarie 2018, paragrafele 38 și 39). Cu privire la dispozițiile art. 11 teza întâi raportate la art. 10 din lege, Curtea a constatat că acest text de lege reglementează din punct de vedere procedural momentul de la care darea în plată își produce efectele, respectiv de la data încheierii contractului translativ de proprietate sau de la data pronunțării hotărârii judecătorești definitive. Prin urmare, nu se poate reține încălcarea art. 1 alin. (5), art. 15 alin. (2), art. 44 art. 45, art. 53 și art. 135 alin. (2) din Constituție [a se vedea și Decizia nr. 32 din 17 ianuarie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 506 din 21 iunie 2019, paragraful 25] nici în privința textelor legale menționate și nici în privința legii în ansamblul său.

17. Cu privire la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 teza întâi raportate la art. 8 alin. (5) din lege, Curtea s-a mai pronunțat prin Decizia nr. 95 din 28 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 656 din 9 august 2017, paragrafele 44—49. Cu acel prilej, s-a arătat că mecanismul procedural reglementat de legiuitorul ordinar în vederea aplicării art. 8 alin. (5) din lege are în vedere, ca și în cazul art. 8 alin. (1) din aceeași lege, două etape cu o semnificație deosebită în economia acesteia. Astfel, o primă etapă, obligatorie, se subsumează unei negocieri directe între părți și privește procedura notificării reglementate de art. 5 alin. (1) din lege, părțile putând, ele însele, să constate stingerea datoriilor izvorâte din contractul de credit, prin darea în plată a imobilului. Această etapă se aplică și trebuie parcursă indiferent că bunul imobil ipotecat a fost sau nu vândut în cadrul unei proceduri execuționale la data intrării în vigoare a legii. Cea de-a doua etapă, judiciară, facultativă prin natura sa, vizează intervenția instanțelor judecătorești la cererea debitorilor, în vederea aplicării Legii nr. 77/2016, respectiv constatarea stingerii datoriei izvorâte din contractul de credit. Astfel, debitorul obligațiilor de plată a sumelor de bani în cadrul unui contract de credit trebuie să parcurgă, în mod obligatoriu, prima etapă procedurală, în sensul ajungerii la un consens cu creditorul și al evitării, pe cât posibil, a intervenției în cadrul raporturilor contractuale a instanței judecătorești. Legiuitorul a reglementat acest mecanism procedural în două etape, pentru a da posibilitatea încetării contractului, ca rezultat al acordului de voință al părților, fără intervenția instanțelor judecătorești,

apelarea la forța de constrângere a statului realizându-se, în mod evident, numai atunci când părțile nu ajung la un consens. Prin urmare, a apela direct la instanța judecătorească, cu nesocotirea primei etape, cea a notificării, echivalează cu caracterul inadmisibil al unei asemenea acțiuni promovate în temeiul art. 8 alin. (5) din Legea nr. 77/2016, instanțele judecătorești fiind în drept, în această ipoteză, să respingă ca atare acțiunea debitorului.

18. Astfel, indiferent dacă bunul imobil constituit drept garanție pentru executarea contractului de credit a fost vândut anterior sau ulterior intrării în vigoare a Legii nr. 77/2016, debitorul este obligat, din punct de vedere procedural, să parcurgă mai întâi etapa notificării și de-abia după aceea să solicite concursul instanțelor judecătorești pentru constatarea stingerii datoriei.

19. În privința bunurilor imobile adjuicate anterior intrării în vigoare a legii, ipoteză ce formează obiectul dosarului instanței judecătorești *a quo*, Curtea a constatat că legiuitorul ordinar a recurs la o ficțiune juridică, în sensul că datoriile rezultate din contractul de credit sunt considerate stinse, chiar dacă bunul imobil aferent garanției a fost vândut la un preț mai mic decât valoarea datoriei debitorului către instituția de credit. Practic, legiuitorul a apreciat, în contextul impreviziunii, că sumele de bani plătite în mod voluntar în executarea contractului, cele obținute din adjuicarea bunului, indiferent de data la care aceasta a avut loc, precum și, după caz, sumele rezultate din urmărirea silită a altor bunuri ale debitorului până la data formulării notificării acoperă valoarea datoriilor aferente contractului de credit. O asemenea ficțiune juridică, departe de a fi arbitrară, valorifică un element accesoriu al contractului de credit, ipoteca, definită, în cazul de față, ca fiind un drept real asupra unui bun imobil afectat restituirii sumei de bani împrumutate, și este de natură să asigure echilibrul contractual dintre părți în limitele riscului inerent unui contract de credit, eliminând din sfera raporturilor dintre debitor și creditor riscul supraadăugat.

20. Prin urmare, Curtea a constatat că textul criticat nu încalcă art. 44 din Constituție, în măsura în care acesta este aplicat în condițiile intervenirii impreviziunii. În caz contrar, s-ar accepta, pe de o parte, ruina debitorului izvorâtă din contractul de credit și îmbogățirea fără justă cauză a creditorului, contractul de credit nemaiputând constitui temeiul îmbogățirii acestuia, ci situația imprevizibilă intervenită, iar, pe de altă parte, s-ar crea

o vădită inegalitate între debitorii care, având în vedere aceeași situație de impreviziune, au reușit să reziste acesteia un interval temporal mai extins sau mai restrâns. Or, acest criteriu, coroborat cu data intrării în vigoare a legii, este unul artificial și arbitrar, întrucât impreviziunea trebuie evaluată în exclusivitate în funcție de echilibrul contractual dintre părți, fiind, așadar, o chestiune ce ține de dezechilibrarea prestațiilor la care acestea s-au obligat datorită unui element exterior conduitei lor, a cărui amploare nu putea fi prevăzută. Așadar, stingerea datoriei prin darea în plată a imobilului ipotecat reprezintă o ficțiune juridică aplicabilă tuturor procedurilor de executare silită începute anterior sau ulterior intrării în vigoare a legii, indiferent că bunul aferent garanției a fost vândut în cadrul acestei proceduri anterior/ulterior intrării în vigoare a legii, singura condiție impusă de legiuitor fiind ca acestea să fie în curs la data depunerii notificării. Așa fiind, ca urmare a stingerii datoriilor prin darea în plată a bunului în condițiile legii criticate, executarea contractului încetează.

21. Având în vedere cele de mai sus, Curtea a constatat că soluția legislativă de stingere a datoriilor izvorâte din contractele de credit, indiferent de data la care a fost vândut bunul imobil ipotecat prin licitație publică sau printr-un alt mod agreeat de creditor, nu încalcă dreptul de proprietate privată al creditorului, consacrat de art. 44 din Constituție.

22. Totodată, Curtea mai reține că, în jurisprudența sa, a examinat ideea de ruină (iminentă) a debitorului, din perspectiva raportului contractual existent între cele două părți, în sensul că această apreciere nu vizează evoluția/fluctuația situației financiare/materiale a debitorului ulterioară încheierii contractului de credit, ci are în vedere, în mod exclusiv, disproporția și dezechilibrul survenite ca urmare a materializării riscului supraadăugat. Prin urmare, ideea de ruină (iminentă) a debitorului se identifică, în cazul dat, cu ideea de ruină contractuală a acestuia (cu privire la noțiunea de risc supraadăugat a se vedea Decizia nr. 623 din 25 octombrie 2016, paragrafele 96 și 97; cu privire la ruina contractuală, ce afectează utilitatea socială a contractului de credit, intervenită ca urmare a impreviziunii, a se vedea Decizia nr. 415 din 19 iunie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 781 din 12 septembrie 2018, paragrafele 30—35).

23. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Respinge, ca inadmisibilă, excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 11 teza întâi raportate la art. 3 teza a doua din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, precum și a sintagmei „precum și din devalorizarea bunurilor imobile” din art. 11 teza întâi din aceeași lege, excepție ridicată de Societatea Banca Transilvania — S.A. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 11.220/233/2016 al Judecătoriei Galați — Secția civilă.

2. Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Societatea Banca Transilvania — S.A. din Cluj-Napoca în Dosarul nr. 11.220/233/2016 al Judecătoriei Galați — Secția civilă și constată că dispozițiile art. 11 teza întâi raportate la art. 1 alin. (3), art. 5 alin. (2), art. 8 alin. (5) și art. 10 din Legea nr. 77/2016 privind darea în plată a unor bunuri imobile în vederea stingerii obligațiilor asumate prin credite, precum și legea în ansamblul său sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Judecătoriei Galați — Secția civilă și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 5 decembrie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent-șef,

Benke Károly

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE

ORDIN

pentru modificarea și completarea prevederilor unor acte normative specifice de reglementare a domeniului managementului resurselor umane

Pentru aplicarea prevederilor art. 411 alin. 1—4, 6 și 8, art. 74, art. 751 și ale art. 91 din Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare, cu modificările și completările ulterioare, precum și a dispozițiilor art. 5, 8 și 28 din Ghidul carierei militare, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 106/2011, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul prevederilor art. 40 alin. (1) din Legea nr. 346/2006 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apărării Naționale, republicată, cu modificările ulterioare,

ministrul apărării naționale emite prezentul ordin.

Art. I. — Normele privind organizarea și funcționarea sistemului de ierarhizare și selecție în vederea evoluției în carieră a cadrelor militare, aprobate prin Ordinul ministrului apărării naționale nr. M.69/2015, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 596 din 7 august 2015, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

1. Articolul 2 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 2. — (1) În sensul prezentelor norme, prin *promovarea în funcție* se înțelege:

a) eliberarea cadrelor militare din funcțiile deținute și numirea în funcții de execuție sau de comandă/conducere, prevăzute în statele de organizare cu grade superioare gradelor funcțiilor din care au fost eliberate;

b) eliberarea cadrelor militare din funcțiile în care sunt încadrate și numirea în funcții cu coeficienți superiori sau situate la niveluri ierarhice superioare, prevăzute în statele de organizare cu aceleași grade;

c) eliberarea cadrelor militare din funcții cu atribuții de execuție și numirea în funcții cu atribuții de comandă/conducere.

(2) Comisiile de selecție analizează, ierarhizează și selecționează inclusiv cadrele militare care optează să fie numite în funcții vacante, publicate în vederea încadrării, echivalente sau inferioare celor deținute din punctul de vedere al gradului, coeficienților și al nivelului ierarhic.

(3) În sensul prezentelor norme, noțiunea de «funcții» este aceeași cu cea de «post».

2. La articolul 4 alineatul (3), litera a) se modifică și va avea următorul cuprins:

„a) Comisia de selecție nr. 1 are următoarele competențe: de a analiza, ierarhiza și selecționa ofițerii în vederea promovării în funcții prevăzute în statele de organizare cu grade de general/similar; de a analiza și aviza ofițerii propuși să li se acorde gradul de general de brigadă/similar — cu o stea, precum și generali/similari propuși pentru înaintare în gradul următor;”

3. La articolul 4, după alineatul (3) se introduce un nou alineat, alineatul (3¹), cu următorul cuprins:

„(3¹) Comisia de selecție nr. 1 are și competența de a analiza, ierarhiza și selecționa ofițerii pentru încadrarea funcțiilor prevăzute cu grade de general/similar, în cadrul structurilor naționale dislocate în afara teritoriului statului român, precum și a funcțiilor prevăzute cu grade de general/similar alocate Ministerului Apărării Naționale în cadrul structurilor internaționale, indiferent de dislocarea acestora.”

4. La articolul 4, alineatele (5) și (6) se modifică și vor avea următorul cuprins:

„(5) Comisia de selecție nr. 5 are și competența de a analiza, ierarhiza și selecționa ofițerii pentru încadrarea funcțiilor prevăzute cu grade de până la locotenent-colonel/căpitan-comandor inclusiv, alocate României, din cadrul structurilor militare multinaționale dislocate pe teritoriul statului român, cu excepția celor din cadrul Modulului NATO de comunicații și informatică dislocabil DCM «E».

(6) Comisia de selecție nr. 8 are și competența de a analiza, ierarhiza și selecționa maiștrii militari și subofițerii pentru încadrarea funcțiilor alocate României, din cadrul structurilor militare multinaționale dislocate pe teritoriul statului român, cu excepția celor din cadrul Modulului NATO de comunicații și informatică dislocabil DCM «E».

5. La articolul 4, după alineatul (6) se introduce un nou alineat, alineatul (6¹), cu următorul cuprins:

„(6¹) Comisia de selecție nr. 12 are și competența de a analiza, ierarhiza și selecționa cadre militare pentru încadrarea funcțiilor prevăzute cu grade de până la locotenent-colonel/căpitan-comandor inclusiv, alocate României, din cadrul Modulului NATO de comunicații și informatică dislocabil DCM «E», structură militară internațională dislocată pe teritoriul statului român.”

6. La articolul 4, alineatul (7) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(7) Comisiile de selecție menționate la alin. (3¹)—(6¹) au și competența de a analiza și aviza cadrele militare încadrate în funcțiile alocate României în cadrul structurilor militare multinaționale dislocate pe teritoriul statului român, care îndeplinesc condițiile pentru înaintarea în gradul următor.”

7. La articolul 15, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (3), cu următorul cuprins:

„(3) Candidații nu pot participa la ședințele comisiilor de selecție.”

8. După articolul 15 se introduce un nou articol, articolul 15¹, cu următorul cuprins:

„Art. 15¹. — (1) Ședințele comisiilor de selecție se pot desfășura în sistem informatizat, cu respectarea condițiilor și a termenelor prevăzute în prezentele norme.

(2) Pentru aplicarea prevederilor alin. (1) se utilizează un program informatic acreditat și omologat potrivit reglementărilor în vigoare.

(3) Cerințele, procedura de lucru cu programul informatic prevăzut la alin. (1) și detaliile tehnice se stabilesc prin dispoziție a șefului Direcției generale management resurse umane.”

9. La articolul 33, alineatul (4) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(4) Prin excepție de la prevederile alin. (3), pentru încadrarea funcțiilor vacante de comandanți/șefi de unități/mari unități și de locțiitori ai acestora/similare aflate în coordonarea comandantului/șefului altei structuri, interviul se organizează de structura al cărei șef/comandant asigură coordonarea.”

10. La articolul 34, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 34. — (1) Comisia pentru desfășurarea interviului este desemnată de către comandatul/șeful structurii la care se desfășoară acesta și are în componere 3—5 membri, ofițeri care sunt încadrați în funcții egale/similare cu funcția vacantă și care au gradul cel puțin egal cu gradul funcției vacante sau gradul cel mai mare al candidaților, după caz; pentru funcțiile vacante prevăzute cu grade de maistru militar sau subofițer, din cadrul comisiei poate face parte și subofițerul de comandă al structurii unde se regăsește funcția vacantă.”

11. La articolul 34, alineatul (7) se modifică și va avea următorul cuprins:

„(7) Pentru încadrarea funcțiilor vacante prevăzute cu grade de general/similari din cadrul structurilor centrale ale Ministerului Apărării Naționale și ale celorlalte structuri subordonate nemijlocit ministrului apărării naționale, componența comisiei pentru desfășurarea interviului și locul desfășurării acestuia se aprobă de către ministrul apărării naționale, la propunerea șefului structurii în care se află funcția vacantă. Pentru structurile aflate în coordonarea altor structuri, propunerile se înaintează de către comandantul/șeful structurii coordonatoare.”

12. La articolul 34, după alineatul (7) se introduce un nou alineat, alineatul (7¹), cu următorul cuprins:

„(7¹) Pentru încadrarea funcțiilor vacante prevăzute cu grade de general/similari de șefi ai structurilor centrale ale Ministerului Apărării Naționale și ai celor subordonate nemijlocit ministrului apărării naționale, cu excepția celor de șef al Statului Major al Apărării și director general al Direcției generale de informații a apărării, componența comisiei pentru desfășurarea interviului se aprobă de către ministrul apărării naționale, la propunerea șefului Direcției generale management resurse umane.”

13. După articolul 40 se introduce un nou articol, articolul 40¹, cu următorul cuprins:

„Art. 40¹. — Prevederile prezentelor norme nu se aplică în situația emiterii ordinelor de numire a personalului în aceeași funcție ca urmare a ieșirii din vigoare a fișelor anexă la statele de organizare prin care au fost modificate temporar prevederile de grad, studii și/sau coeficient, după caz, ale funcțiilor.”

14. Articolul 42 se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 42. — Analizarea, ierarhizarea și selecția cadrelor militare pentru promovarea în funcții din domeniile financiar-contabil, psihologie, audit, relații publice, muzici militare, securitate și sănătate în muncă, apărare împotriva incendiilor și operații speciale se realizează după obținerea avizului de specialitate de la structurile care sunt responsabile de coordonarea profesională a domeniilor respective.”

15. După articolul 42¹ se introduc două noi articole, articolele 42² și 42³, cu următorul cuprins:

„Art. 42². — (1) Cadrele militare detașate la misiuni temporare în afara teritoriului național pot participa la selecție în condiții similare cu cele aflate în țară.

(2) Cadrele militare care încheie misiunile permanente în străinătate se numesc în funcții corespunzătoare pregătirii profesionale și experienței dobândite pe timpul executării misiunii, în baza prevederilor art. 75¹ alin. 1 teza a doua din Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare, cu modificările și completările ulterioare, la propunerea șefilor structurilor centrale care, potrivit reglementărilor în vigoare,

gestionează posturile permanente în străinătate, conform următorului algoritm:

a) identificarea funcțiilor vacante corespunzătoare;
b) solicitarea opțiunilor cadrelor militare privind încadrarea în funcțiile respective;

c) emiterea actelor administrative pentru încadrarea în funcții.
(3) În situația în care mai multe cadre militare care încheie misiunile permanente în străinătate optează pentru încadrarea aceleiași funcții, selecția acestora se realizează prin aplicarea prevederilor art. 12.

(4) În situațiile prevăzute la alin. (2), data numirii în noile funcții a cadrelor militare care finalizează misiunea permanentă este data imediat următoare celei la care se încheie mandatul.

Art. 42³. — Pentru ocuparea posturilor militare vacante prevăzute cu nivel de competență lingvistică 2.2.2.2. conform descriptorilor STANAG 6001 și superior acestuia sunt admiși la selecție și candidații care dețin certificat de competență lingvistică cu nivel mai mic cu o treaptă la cel mult două deprinderi.”

16. La anexa nr. 11 punctul A, litera j) se modifică și va avea următorul cuprins:

„j) are vechimea de cel puțin 12 luni în funcția actuală, împlinită în luna analizei în comisia de selecție, cu excepția cazurilor în care a fost numit în funcție ca urmare a reorganizării, redimensionării, redisolării sau transformării structurilor militare, ori încadrarea funcției pentru care candidează necesită obținerea avizului Consiliului Suprem de Apărare a Țării”.

17. La anexa nr. 11 punctul A, după litera m) se introduce o nouă literă, litera n), cu următorul cuprins:

„n) are vechime de cel puțin 48 de luni în cadrul unității militare în care a fost chemat/rechemat în activitate, împlinită în luna analizei în comisia de selecție, cu excepția situațiilor de numire în funcție ca urmare a reorganizării, redimensionării, redisolării sau transformării structurilor militare (criteriul se aplică doar cadrelor militare care au declarat pe propria răspundere că își vor desfășura activitatea timp de cel puțin 4 ani în cadrul unității militare în care au fost numite în funcțiile pentru care au concurat și doar în situația în care acestea solicită încadrarea într-o funcție din cadrul altei unități militare)”.
Art. II. — Normele privind încheierea contractelor în vederea exercitării profesiei de cadru militar în activitate, aprobate prin Ordinul ministrului apărării naționale nr. M.161/2019, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 692 din 21 august 2019, se modifică și se completează după cum urmează:

1. La articolul 2, alineatul (1) se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 2. — (1) Persoanele admise la cursurile Academiei de Poliție «Alexandru Ioan Cuza» sau la cursurile instituțiilor civile de învățământ superior, școlarizate pentru nevoile Ministerului Apărării Naționale, încheie cu acest minister, reprezentat de șeful Direcției generale management resurse umane, contracte prin care se obligă să își desfășoare activitatea în structurile armatei timp de 8 ani de la numirea în prima funcție.”

2. La articolul 2, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alineatul (3), cu următorul cuprins:

„(3) Prin excepție de la prevederile alin. (2), contractele studenților înmatriculați în cadrul Academiei de Poliție «Alexandru Ioan Cuza», școlarizați pentru nevoile Ministerului Apărării Naționale, se încheie astfel:

a) promoția 2017—2021, în termen de 3 zile lucrătoare de la data repartiției în funcții;
b) promoția 2019—2023, până la data de 1 martie 2020.”

3. La articolul 16, litera b) se abrogă.

Art. III. — Începând cu data intrării în vigoare a prezentului ordin, până la data de 31 iulie 2020, se suspendă aplicarea prevederilor art. 22 din Normele privind organizarea și desfășurarea concursului/examenului în vederea ocupării de

către personalul Ministerului Apărării Naționale a posturilor permanente din structurile de reprezentare națională în străinătate, precum și a celor din structurile internaționale la care România este parte, aprobate prin Ordinul ministrului apărării naționale nr. M.59/2015, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 480 din 1 iulie 2015, cu modificările și completările ulterioare.

Art. IV. — (1) În perioada suspendării dispozițiilor prevăzute la art. III se aplică regulile temporare prevăzute la alin. (2) și (3).

(2) În vederea extinderii bazei de selecție și asigurării personalului pentru încadrarea posturilor permanente sunt declarați „admis” la selecția inițială și pot participa la următoarele probe din concurs/examen:

a) pentru ocuparea posturilor permanente din structurile de reprezentare națională, candidații cu nivel de competență lingvistică la cele 4 deprinderi inferior cu o treaptă față de nivelul specificat în fișa postului permanent ce urmează a fi ocupat, dar nu mai mic de nivelul 2;

b) pentru ocuparea posturilor permanente din structurile internaționale la care România este parte, prevăzute cu nivelul 4 de competență lingvistică, candidații cu nivel de competență lingvistică la cele 4 deprinderi inferior cu o treaptă;

c) pentru ocuparea posturilor permanente din structurile internaționale la care România este parte, prevăzute cu nivelul 3 de competență lingvistică, candidații cu nivel 2 de competență lingvistică la oricare două deprinderi și nivel 2+ de competență lingvistică la celelalte două deprinderi sau superioare acestora;

d) pentru ocuparea posturilor permanente din structurile internaționale la care România este parte, prevăzute cu nivelul 4

de competență lingvistică la 1-3 deprinderi și cu nivelul 3 la cealaltă/celelalte deprindere/deprinderi, candidații cu nivel 3 de competență lingvistică la deprinderea/deprinderile prevăzută/prevăzute cu nivel 4 de competență lingvistică și cu nivel 2+ de competență lingvistică la deprinderea/deprinderile prevăzută/prevăzute cu nivel 3 de competență lingvistică sau superioare acestora.

(3) Prevederile alin. (2) nu se aplică pentru ocuparea posturilor permanente din comandamentele structurilor de operații speciale.

Art. V. — (1) Analiza, ierarhizarea și selecția candidaților pentru promovarea în funcțiile vacante publicate până la data intrării în vigoare a prezentului ordin se realizează și se finalizează în conformitate cu dispozițiile legale aflate în vigoare la data publicării funcțiilor respective.

(2) Procesul de selecție pentru încadrarea posturilor permanente în străinătate început până la data de 31 iulie 2020 se realizează și se finalizează în conformitate cu dispozițiile legale aflate în vigoare la data demarării acestuia.

Art. VI. — Cadrelor militare chemate în activitate li se aplică regulile privind evoluția în carieră specifice cadrelor militare formate pe filiera indirectă, reglementate prin Instrucțiunile privind recrutarea, selecția, formarea profesională și evoluția în cariera militară în Armata României, aprobate prin Ordinul ministrului apărării naționale nr. M.30/2012, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 229 din 5 aprilie 2012, cu modificările și completările ulterioare.

Art. VII. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul apărării naționale,
Ionel Nicolae Ciucă

București, 20 ianuarie 2020.
Nr. M.6.

MINISTERUL SĂNĂTĂȚII

ORDIN

privind completarea anexei la Ordinul ministrului sănătății publice nr. 824/2006 pentru aprobarea Normelor privind organizarea și funcționarea Inspecției Sanitare de Stat

Văzând Referatul de aprobare al Inspecției Sanitare de Stat nr. V.S.C. 312 din 13.01.2020, având în vedere prevederile art. 27 alin. (1) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 7 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 144/2010 privind organizarea și funcționarea Ministerului Sănătății, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul sănătății emite următorul ordin:

Art. I. — Anexa la Ordinul ministrului sănătății nr. 824/2006 pentru aprobarea Normelor privind organizarea și funcționarea Inspecției Sanitare de Stat, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 617 din 18 iulie 2006, cu modificările și completările ulterioare, se completează, după cum urmează:

— **La articolul 8, după alineatul (5) se introduce un nou alineat, alineatul (5¹), cu următorul cuprins:**

„(5¹) Prin excepție de la prevederile alin. (5), inspectorii sanitari și asistenții inspectorii din cadrul inspecțiilor sanitare de

stat județene și a municipiului București, desemnați prin ordin de ministru, au competențe privind desfășurarea acțiunilor de inspecție sanitară de stat a obiectivelor, activităților, produselor și persoanelor din unități aflate în afara ariei administrativ-teritoriale de autoritate, cu excepția celor arondate ministerelor cu rețea sanitară proprie.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul sănătății,
Romică-Andrei Baci,
secretar de stat

București, 20 ianuarie 2020.
Nr. 66.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT

DECIZIA Nr. 44

din 14 octombrie 2019

Dosar nr. 1.418/1/2019

Judecător Gabriela Elena Bogasiu — vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului

Judecător Laura-Mihaela Ivanovici — președintele Secției I civile

Judecător Ionel Barbă — președintele delegat al Secției de contencios administrativ și fiscal

Aurelia Rusu — judecător la Secția I civilă

Mihaela Tăbărcă — judecător la Secția I civilă

Simona Lala Cristescu — judecător la Secția I civilă

Mirela Vișan — judecător la Secția I civilă

Sorinela Alina Macavei — judecător la Secția I civilă

Cezar Hîncu — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Decebal Constantin Vlad — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Maria Hrudei — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Claudia Marcela Canacheu — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Luiza Maria Păun — judecător la Secția de contencios administrativ și fiscal

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept competent să judece sesizarea ce formează obiectul Dosarului nr. 1.418/1/2019 este legal constituit conform dispozițiilor art. 520 alin. (8) din Codul de procedură civilă și ale art. 27⁵ alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Ședința este prezidată de doamna judecător Gabriela Elena Bogasiu, vicepreședintele Înaltei Curți de Casație și Justiție.

La ședința de judecată participă doamna Ileana Peligrad, magistrat-asistent, desemnată în conformitate cu dispozițiile art. 27⁶ din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova — Secția I civilă în vederea dezlegării următoarei chestiuni de drept: „dacă art. 25 alin. (2) din Legea nr. 255/2010, în forma anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 233/2018, se interpretează în sensul că scutirea de la plata taxelor datorate Inspectoratului de Stat în Construcții prevăzută de textul de lege menționat mai sus vizează exclusiv lucrările realizate în legătură cu o expropriere pentru cauză de utilitate publică în cadrul proiectelor autorităților administrației publice județene sau locale privind dezvoltarea de obiective de interes național, respectiv de interes județean și local sau orice alt fel de lucrări de construcții executate în cadrul acestor proiecte.”

În urma deliberărilor, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a rămas în pronunțare asupra sesizării privind pronunțarea unei hotărâri prealabile.

ÎNALTA CURTE,

deliberând asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, a constatat următoarele:

I. Titularul sesizării

1. Curtea de Apel Craiova — Secția I civilă a dispus, prin Încheierea din 7 mai 2019 pronunțată în Dosarul nr. 3.837/332/2017, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, în baza art. 519 din Codul de procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la chestiunea de drept anterior menționată.

II. Normele de drept intern care formează obiectul sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unei hotărâri prealabile

2. Art. 25 alin. (2) din Legea nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local, lege aplicabilă în cauză, denumită în continuare *Legea nr. 255/2010* — în forma anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 233/2018: „Proiectele cuprinse în programul Ministerului Transporturilor, Departamentului pentru proiecte de infrastructură și investiții străine, Ministerului Mediului și Schimbărilor Climatice, Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, Ministerului Economiei, Ministerului Finanțelor Publice și Agenției Naționale pentru Resurse Minerale sau în cele ale autorităților administrației publice județene și locale, privind dezvoltarea de obiective de interes național, respectiv de interes județean și local, sunt scutite de taxele către Inspectoratul de Stat în Construcții prevăzute de Legea nr. 10/1995 privind calitatea în construcții, cu modificările ulterioare, și de Legea nr. 50/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare.”

3. Art. 25 alin. (2) din Legea nr. 255/2010, în forma actuală, ulterior modificării aduse prin Legea nr. 233/2018: „Proiectele cuprinse în programul Ministerului Transporturilor, Companiei Naționale de Administrare a Infrastructurii Rutiere, Ministerului Mediului, Ministerului Apelor și Pădurilor, Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, Ministerului Economiei sau în cele ale autorităților administrației publice județene și locale, privind dezvoltarea de obiective de interes național, respectiv de interes județean și local, și care necesită exproprierea pentru cauză de utilitate publică în înțelesul prezentei legi, sunt scutite de cotele către Inspectoratul de Stat în Construcții prevăzute de Legea nr. 10/1995 privind calitatea în construcții, republicată, cu modificările ulterioare, și de Legea nr. 50/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, datorate pentru lucrările de construcții executate pe coridorul de expropriere.”

III. Expunerea succintă a procesului în cadrul căruia s-a invocat chestiunea de drept menționată

4. Prin acțiunea introductivă, reclamantul A a solicitat, în contradictoriu cu pârâta B, obligarea pârâtei la plata sumei de 82.494 lei, reprezentând plata cotelor de 0,7% și penalități de întârziere aferente, datorate pentru lucrările de modernizare

drumuri comunale și ulițe din comuna B, județul M, conform Autorizației de construire nr. 1 din 28 martie 2011.

5. În motivarea cererii, reclamantul a arătat că investitoarea B a executat lucrări de modernizare drumuri comunale și ulițe în comuna B, din cadrul obiectivului „Proiect integrat modernizare drumuri comunale și ulițe, extinderea alimentare cu apă, canalizare cu stație de epurare în sistem centralizat, comuna B”, situate în comuna B, județul M, realizate în baza Autorizației de construire nr. 1 din 28 martie 2011, emisă de Primăria comunei B, recepționate conform Procesului-verbal de recepție la terminarea lucrărilor nr. 29 din 19 septembrie 2012.

6. Începerea lucrărilor la obiectivul sus-menționat a fost anunțată prin comunicarea privind începerea lucrărilor nr. 120 din 29 martie 2011, iar conform Procesului-verbal de recepție la terminarea lucrărilor nr. 29 din 19 septembrie 2012, valoarea intervenției recepționate a fost diferită de cea declarată în autorizația de construcție (valoarea autorizată fiind de 7.572.200 lei), respectiv o valoare de 5.892.429,02 lei. Până la data recepției la terminarea lucrărilor, investitorul a achitat către A suma de 7.572,20 lei reprezentând contravaloarea cotei de 0,1% din valoarea autorizată a lucrărilor declarată în autorizația de construcție, dar după recepția la terminarea lucrărilor investitorul nu a mai achitat către A nicio altă sumă.

7. Judecătoria Vânu Mare, prin Sentința civilă nr. 762 din 6 iunie 2018, pronunțată în Dosarul nr. 3.837/332/2017, a admis acțiunea și a obligat pârâta la plata către reclamant a sumei de 82.494 lei reprezentând cota de 0,7% și penalități aferente, datorate pentru lucrările de modernizare drumuri comunale și ulițe comuna B, județul M, conform Autorizației de construire nr. 1 din 28 martie 2011.

8. S-a reținut, în esență, că, deși în baza Autorizației de construire nr. 1 din 28 martie 2011 eliberate de Primăria Comunei B, pârâta B a executat lucrări de modernizare drumuri comunale și sătești, a căror valoare s-a ridicat la suma de 5.892.429,02 lei, conform Procesului-verbal de recepție la terminarea lucrărilor nr. 29 din 19 septembrie 2012, nu a achitat obligațiile legale de plată a sumei de 41.247 lei reprezentând cota de 0,7%, datorată A, potrivit art. 40 alin. (1) și (2) din Legea nr. 10/1995, precum și a sumei de 41.247 lei, reprezentând penalități aferente acestui debit.

9. Totodată, au fost înlăturate susținerile pârâtei în sensul că este scutită de la plata taxei, reținându-se că lucrările de construcții nu au fost executate în temeiul și cu aplicarea dispozițiilor Legii nr. 255/2010, nefiind executată nicio expropriere în vederea realizării acestora.

10. În acest sens, prima instanță a argumentat că Legea nr. 255/2010 constituie cadrul juridic necesar pentru pregătirea realizării unor obiective, astfel cum au fost strict și limitativ enumerate de legiuitor la art. 2, iar prevederile art. 25 alin. (2) din lege instituie scutiri de la plata „taxelor” (în măsura în care termenul face referire la cotele prevăzute de Legea nr. 50/1991 și Legea nr. 10/1995) datorate Inspectoratului de Stat în Construcții numai pentru lucrările aferente investițiilor care intră sub incidența acestui act normativ, respectiv proiectele cuprinse în programul Ministerului Transporturilor, Departamentului pentru proiecte de infrastructură și investiții străine, Ministerului Mediului și Schimbărilor Climatice, Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, Ministerului Economiei, Ministerului Finanțelor Publice și Agenției Naționale pentru Resurse Minerale sau în cele ale autorităților administrației publice județene și locale privind dezvoltarea de obiective de interes național, respectiv de interes județean și local.

11. Așadar, obiectul de reglementare al Legii nr. 255/2010 îl constituie exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local, legea neputându-și produce efecte asupra unor situații care excedează obiectului său de reglementare, astfel că dispozițiile art. 25 alin. (2) din legea sus-invocată scutesc de

„taxele” către I.S.C., prevăzute de Legea nr. 10/1995 și de Legea nr. 50/1991, numai proiectele care întrunesc în mod cumulativ următoarele condiții:

a) sunt cuprinse în programul Ministerului Transporturilor, Departamentului pentru proiecte de infrastructură și investiții străine, Ministerului Mediului și Schimbărilor Climatice, Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, Ministerului Economiei, Ministerului Finanțelor Publice și Agenției Naționale pentru Resurse Minerale sau în cele ale autorităților administrației publice județene și locale privind dezvoltarea de obiective de interes național, respectiv de interes județean și local;

b) realizarea proiectelor necesită exproprierea pentru cauză de utilitate publică.

12. În concluzie, constatând că, deși susține încadrarea lucrărilor de construcții efectuate și autorizate, prin Autorizația de construcție nr. 1 din 28 martie 2011, în dispozițiile Legii nr. 255/2010, investitorul B nu a făcut dovada existenței unei hotărâri de expropriere în vederea executării lucrărilor de construcții în cauză, care să justifice această încadrare; prima instanță a admis acțiunea, obligând-o pe pârâtă la plata taxelor solicitate de reclamantă.

13. Împotriva acestei sentințe, în termen legal, a formulat apel pârâta B, iar prin Decizia civilă nr. 1094/A din 11 decembrie 2018, Tribunalul Mehedinți a admis apelul, a schimbat sentința și a respins acțiunea.

14. Pentru a se pronunța astfel, Tribunalul a reținut că, deși la data începerii execuției lucrărilor, Legea nr. 198/2004 era abrogată de Legea nr. 255/2010, acest din urmă act normativ a preluat dispoziția anterioară, dispunând la art. 1 că „Prezenta lege stabilește cadrul juridic pentru luarea măsurilor necesare executării lucrărilor de construcție, reabilitare și modernizare a drumurilor de interes național, județean și local (...)” și la art. 25 alin. (2) că „Proiectele cuprinse în programul Ministerului Transporturilor, Departamentului pentru proiecte de infrastructură și investiții străine, Ministerului Mediului și Schimbărilor Climatice, Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, Ministerului Economiei, Ministerului Finanțelor Publice și Agenției Naționale pentru Resurse Minerale sau în cele ale autorităților administrației publice județene și locale, privind dezvoltarea de obiective de interes național, respectiv de interes județean și local, sunt scutite de taxe către Inspectoratul de Stat în Construcții prevăzute de Legea nr. 10/1995 privind calitatea în construcții, cu modificările ulterioare, și de Legea nr. 50/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare”.

15. Raportat la prevederile legale menționate, s-a apreciat că proiectul derulat de pârâtă pentru reabilitarea și modernizarea trotuarelor și carosabilului se înscrie în programul autorităților administrației publice locale privind dezvoltarea de drumuri de interes național, respectiv de interes județean și local, astfel că această investiție a fost scutită de taxe către Inspectoratul de Stat în Construcții menționate în Legea nr. 10/1995 privind calitatea în construcții, cu modificările ulterioare, și în Legea nr. 50/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

16. Totodată, au fost înlăturate susținerile intimatei-reclamante în sensul că, pentru a beneficia de scutiri, este necesară, pe lângă includerea în programul Ministerului Transporturilor sau cel al autorităților administrației publice locale, și exproprierea pentru cauză de utilitate publică, motivându-se că textul de lege nu condiționează scutirea de la plata taxelor de acest lucru.

17. De asemenea s-a arătat că nu poate fi primită nici susținerea intimatei, în sensul că, deși art. 25 alin. (2) din Legea nr. 255/2010 nu făcea referire expresă la faptul că s-ar aplica doar lucrărilor pentru care a fost necesară efectuarea de exproprieri, Legea nr. 233/2018 pentru modificarea și

completarea Legii nr. 255/2010 a modificat art. 25 alin. (2), referindu-se în mod expres la lucrările care necesită exproprierea pentru utilitate publică.

18. Sub acest aspect, s-a reținut că stabilitatea raporturilor juridice a impus legiferarea, cu caracter de principiu, a neretroactivității legii civile, potrivit art. 6 din Codul civil, iar în speță legea aplicabilă raporturilor juridice deduse judecării este Legea nr. 255/2010, dispozițiile Legii nr. 233/2018 neaplicându-se retroactiv.

19. Împotriva acestei decizii a formulat recurs reclamantul A, arătând că instanța de apel a reținut, în mod greșit, că art. 25 alin. (2) din Legea nr. 255/2010 prevede scutiri de la plata cotelor ce îi erau datorate.

20. În acest sens, raportat la titlul Legii nr. 255/2010, obiectul reglementării vizează existența unei exproprieri și, deși art. 25 alin. (2) din lege nu făcea referire expresă la faptul că s-ar fi aplicat doar lucrărilor pentru care a fost necesară efectuarea de exproprieri, dintr-o interpretare teleologică a actului normativ reiese faptul că acesta, în integralitate, privește etapele procedurii de expropriere, aprobările, avizele și documentațiile necesare lucrărilor de construire, reabilitare, modernizare — art. 1 și 2 din actul normativ anterior menționat.

21. Această concluzie se desprinde și din faptul că Legea nr. 233/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 255/2010 a modificat art. 25 alin. (2), care, în forma actuală, prevede expres că scutirea operează pentru cotele „datorate pentru lucrările de construcții executate pe coridorul de expropriere”, în opinia sa noua lege venind să lămurească și să arate expres intenția pe care legiuitorul a avut-o la elaborarea textului art. 25 din Legea nr. 255/2010, respectiv condițiile în care operează scutirea de la plata cotelor legale datorate Inspectoratului de Stat în Construcții, nefiind vorba despre o retroactivitate a legii, ci despre o lămurire a dispozițiilor actului normativ.

22. În cadrul soluționării recursului, instanța a pus în discuție, din oficiu, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la interpretarea acestui text de lege în acest gen de litigii, respectiv dacă vizează exclusiv lucrări de expropriere sau are în vedere o serie mai largă de lucrări.

IV. Motivele reținute de titularul sesizării care susțin admisibilitatea procedurii

23. Verificând admisibilitatea sesizării, în conformitate cu prevederile art. 519 din Codul de procedură civilă, Curtea de Apel Craiova — Secția I civilă a reținut următoarele:

a) de lămurirea modului de interpretare/aplicare a dispozițiilor art. 25 alin. (2) din Legea nr. 255/2010, în forma anterioară modificării aduse prin Legea nr. 233/2018, depinde soluționarea pe fond a cauzei, aflată în etapa procesuală a recursului, respectiv dacă, în ceea ce privește lucrările de modernizare a drumurilor comunale executate de pârâtă, operează sau nu scutirea prevăzută de acest text de lege pentru plata taxelor datorate reclamantului Inspectoratul de Stat în Construcții conform Legii nr. 10/1995 și Legii nr. 50/1991;

b) problema de drept enunțată este nouă, deoarece, prin consultarea jurisprudenței, s-a constatat că asupra acestei probleme Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o altă hotărâre;

c) problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție.

V. Punctul de vedere al completului de judecată cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

24. Instanța de sesizare, constatând existența unei practici neunitare privind interpretarea și aplicarea art. 25 alin. (2) din Legea nr. 255/2010, în forma anterioară modificării aduse prin Legea nr. 233/2018, a reținut că, deși este cert că acest articol nu prevedea expres că scutirea de la plata taxelor prevăzute de

Legea nr. 10/1995 și Legea nr. 50/1991 se acordă numai pentru lucrările de construcții necesare realizării unei exproprieri pentru cauză de utilitate publică, executate în cadrul proiectelor autorităților administrației publice județene și locale, privind dezvoltarea de obiective de interes național, respectiv de interes județean și local, în opinia completului, o interpretare teleologică și sistematică a normelor cuprinse în Legea nr. 255/2010 impune o astfel de concluzie.

25. În acest sens trebuie avut în vedere că scopul adoptării Legii nr. 255/2010 și obiectul acesteia de reglementare reies chiar din titlul acesteia, și anume legea privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local.

26. În expunerea de motive a Legii nr. 255/2010 s-a arătat că: „Prin prezentul act normativ, inițiatorul propune un cadru juridic pentru luarea măsurilor de pregătire a realizării obiectivelor de interes național, județean și local și a obiectivelor de importanță strategică și securitate națională, care, în forma simplificată, să stabilească relația dintre expropriat și expropriator, cu respectarea drepturilor ce revin (...).

27. Procedurile de expropriere instituite de prezentul proiect de act normativ permit, în primul rând, ducerea la îndeplinire, în timp util, a procesului accelerat de realizare a obiectivelor de interes național, județean și local și a obiectivelor de importanță strategică și securitate națională, conform strategiilor și programelor aprobate de Guvernul României, precum și onorarea în termen de către statul român a obligațiilor asumate prin convențiile și acordurile internaționale.”

28. În considerarea scopului avut în vedere de inițiatorul actului normativ se constată că Legea nr. 255/2010, ulterior stabilirii domeniului său de aplicare la art. 1, determinării sferei lucrărilor de utilitate publică, a calităților de expropriat și expropriat, reglementează în continuare întreaga procedură a exproprierii, stabilind în capitolele următoare etapele, competențele autorităților implicate în procedura exproprierii, drepturile expropriatului și obligațiile expropriatorului și ale altor autorități competente.

29. Scutirea prevăzută de art. 25 alin. (2) din Legea nr. 255/2010 se regăsește în capitolul VI din lege intitulat „Avize, acorduri, certificate și autorizații”, care se referă la eliberarea certificatului de urbanism, autorizației de construcție, a altor avize și acorduri pentru executarea lucrărilor, la art. 24 alin. (1) din lege prevăzându-se toată această documentație „pentru eliberarea certificatelor de urbanism necesare realizării lucrărilor prevăzute la art. 1 se depun de către expropriator”. Din această prevedere se desprinde din nou concluzia că lucrările prevăzute la art. 1 din lege sunt executate în legătură cu exproprierea, numai în urma declanșării unei astfel de proceduri existând persoane juridice care dobândesc calitatea de expropriator și cărora le revin obligațiile de obținere a documentației necesare prevăzute la acest capitol.

30. Prin urmare, din interpretarea coroborată a acestor texte de lege rezultă că scutirea prevăzută de art. 25 alin. (2) din Legea nr. 255/2010 operează numai în cazul lucrărilor executate în cadrul proiectelor cuprinse în programul Ministerului Transporturilor, Departamentului pentru Proiecte de Infrastructură și Investiții Străine, Ministerului Mediului și Schimbărilor Climatice, Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, Ministerului Economiei, Ministerului Finanțelor Publice și Agenției Naționale pentru Resurse Minerale sau în cele ale autorităților administrației publice județene și locale privind dezvoltarea de obiective de interes național, respectiv de interes județean și local și care sunt în legătură cu exproprierea unor terenuri pentru cauză de utilitate publică.

31. Prin adoptarea Legii nr. 233/2018, care a completat textul art. 25 alin. (1), prevăzându-se expres că scutirea privește taxele „datorate pentru lucrările de construcții executate pe coridorul de expropriere”, legiuitorul a confirmat faptul că sfera

lucrărilor în privința cărora operează scutirea menționată trebuia delimitată, încă de la început, ca fiind în legătură cu o expropriere pentru cauză de utilitate publică.

32. Sub acest aspect, completul a apreciat că Legea nr. 233/2018 a adus doar clarificări unui text de lege susceptibil de mai multe interpretări și a cărui semnificație putea fi dedusă doar din interpretarea corelată a acestuia cu celelalte norme cuprinse în Legea nr. 255/2010.

33. Prin acest act normativ, legiuitorul nu a restrâns însă sfera de aplicare a scutirii doar la lucrările executate pentru expropriere, de la început aceasta fiind delimitată în raport cu lucrările enumerate la art. 1, a căror efectuare este vizată tocmai de realizarea exproprierii pentru cauză de utilitate publică, ci și-a exprimat într-o manieră mult mai clară intenția de legiferare inițială.

34. De asemenea, din punctul de vedere al completului, faptul că, ulterior abrogării Legii nr. 198/2004, astfel cum a fost modificată și completată prin Legea nr. 184/2008, prevederile art. 3 alin. (10) din actul normativ abrogat au fost preluate în art. 25 alin. (2) din Legea nr. 255/2010 nu trebuie să conducă automat la concluzia menținerii scutirii de la plata taxelor către Inspectoratul de Stat în Construcții menționate în Legea nr. 10/1995 și în Legea nr. 50/1991 pentru toate lucrările de construcții executate în cadrul proiectelor „cuprinse în programul Ministerului Transporturilor sau în cele ale autorităților administrației publice locale privind dezvoltarea de drumuri de interes național, respectiv de interes județean și local”, în condițiile în care domeniul de aplicare al celor două legi nu este identic.

35. Abrogarea unui act normativ printr-un nou act normativ care legiferează parțial în același domeniu nu impune legiuitorului reluarea integrală și în aceeași formă a reglementărilor din legea anterioară, iar, în cazul în care aceasta se produce, sfera de aplicare nu poate fi prezumată ca fiind aceeași, norma preluată neputând fi desprinsă din contextul noului act normativ în care este cuprinsă, interpretată și aplicată independent de obiectul de reglementare a acestuia, în aceeași manieră ca cea impusă de actul normativ abrogat.

VI. Punctul de vedere al părților

36. Cu privire la interpretarea art. 25 din Legea nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, reclamantul A a reiterat susținerile din recursul declarat, arătând că, raportat la dispozițiile art. 41 alin. (1) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora titlul actului normativ cuprinde denumirea generică a actului, în funcție de categoria sa juridică și de autoritatea emitentă, precum și obiectul reglementării exprimat sintetic, obiectul reglementării legii de mai sus vizează existența unei exproprieri.

37. A mai arătat că, deși art. 25 alin. (2) din Legea nr. 255/2010 nu face referire expresă la faptul că s-ar aplica doar lucrărilor pentru care a fost necesară efectuarea de exproprieri, dintr-o interpretare teleologică a acestuia reiese faptul că acesta, în integralitate, privește etapele procedurii de expropriere, aprobările, avizele și documentațiile necesare lucrărilor de construire, reabilitare, modernizare — art. 1 și 2 din lege, ca un argument suplimentar în acest sens invocând și faptul că acest text de lege face parte din capitolul VI denumit „Avize, acorduri, certificate și autorizații” ce se referă la alte obligații ale expropriatorului (art. 24), dar și la alte scutiri de la plata taxelor, tarifelor, aferente procedurii de intabulare a terenurilor necesare realizării obiectivelor de interes național, județean sau local (art. 27).

38. Totodată, s-a apreciat că alin. (2) al art. 25 trebuie privit în contextul actului normativ, al obiectului de reglementare al acestuia, neputându-i fi dat un alt înțeles, în lipsa unei dispoziții contrare exprese, și că acesta o poate scuti pe intimată de la

plata taxelor către Inspectoratul de Stat în Construcții, prevăzute de Legea nr. 10/1995 privind calitatea în construcții, cu modificările ulterioare, și de Legea nr. 50/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, numai în cazul în care proiectele întrunesc în mod cumulativ următoarele condiții:

a) sunt cuprinse în programul Ministerului Transporturilor, Ministerului Mediului și Schimbărilor Climatice, Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice și Ministerului Economiei, Ministerului Finanțelor Publice și Agenției Naționale pentru Resurse Minerale sau cele ale autorităților administrației publice județene și locale;

b) terenul pe care au fost efectuate lucrările a fost expropriat pentru cauză de utilitate publică, această măsură fiind necesară în vederea realizării unor obiective de interes național, județean și local.

39. Concluzionând, reclamantul a arătat că, deși textul alin. (2) al art. 25 din Legea nr. 255/2010 nu face referire în mod expres la faptul că se aplică doar lucrărilor de investiții de interes național, respectiv de interes județean și local pentru care sunt necesare operațiuni de expropriere, o astfel de condiție rezultă din însuși titlul actului normativ, din faptul că obiectul de reglementare al legii îl constituie exproprierea pentru cauză de utilitate publică, precum și din analiza succesivă a tuturor articolelor, toate ducând la concluzia că actul normativ vizează și se referă la etapele procedurii de expropriere și, de asemenea, că nu se aplică la toate investițiile/obiectivele de interes național, județean sau local, ci doar aceluia care sunt cuprinse în programul Ministerului Transporturilor, Ministerului Mediului și Schimbărilor Climatice, Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice și Ministerului Economiei, Ministerului Finanțelor Publice și Agenției Naționale pentru Resurse Minerale sau cele ale autorităților administrației publice județene și locale.

40. Ca ultim argument în susținerea punctului de vedere că art. 25 alin. (2) din Legea nr. 255/2010 (forma în vigoare în anii emiterii celor două autorizații de construire) se aplică numai în caz de expropriere, a invocat faptul că modificarea adusă acestui articol prin Legea nr. 233/2018 (în vigoare din august 2018) nu a însemnat o modificare de substanță, ci s-a urmărit înlăturarea erorilor de interpretare a acestui text dincolo de însuși obiectul de reglementare al Legii nr. 255/2010.

41. În ceea ce privește sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, recurentul a apreciat că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de dispozițiile art. 519 din Codul de procedură civilă, cu privire la obiectul sesizării, respectiv existența unei cauze aflate în curs de judecată, cauza să fie soluționată în ultimă instanță, de lămurirea modului de interpretare și aplicare a art. 25 din Legea nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică depinde soluționarea litigiului dedus judecătii, iar chestiunea este nouă, din jurisprudență constatându-se că Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat în această privință și problema de drept nu face nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, anexând jurisprudența unor instanțe naționale în materie.

42. Pârâta B a arătat că art. 25 alin. (2) din Legea nr. 255/2010 prevede scutirea de la plata taxelor către Inspectoratul de Stat în Construcții, prevăzute de Legea nr. 10/1995 și de Legea nr. 50/1991, pentru proiectele cuprinse în programul Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, Ministerului Mediului și Pădurilor, Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului și Ministerului Economiei, Comerțului și Mediului de Afaceri sau în cele ale autorităților administrației publice județene și locale, privind dezvoltarea de obiective de interes național, respectiv de interes județean și local, iar aplicarea acestui text de lege nu este condiționată de realizarea unei exproprieri.

43. În acest sens a susținut că Legea nr. 255/2010 preia dispozițiile Legii nr. 198/2004, care prevedea aceleași scutiri de taxe, reglementând și exproprierea necesară realizării lucrărilor de interes public, Legea nr. 198/2004 fiind aplicată constant cu privire la scutirea de taxe către Inspectoratul de Stat în Construcții a lucrărilor de modernizare a drumurilor, fără să condiționeze scutirea de existența unei exproprieri.

44. Intrarea în vigoare a Legii nr. 233/2018, care prevede îndeplinirea condiției existenței exproprierii pentru cauză de utilitate publică, este încă un argument că Legea nr. 255/2010, în art. 25, prevedea scutiri de la plata taxelor fără să impună și condiția exproprierii pentru cauză de utilitate publică. A pretinde altfel ar însemna să se accepte faptul că legea civilă retroactivează, încălcându-se principiul neretroactivității legii civile prevăzută de art. 15 alin. (2) din Constituția României.

45. Interpretarea în sensul că art. 25 alin. (2) din Legea nr. 255/2010 se aplică numai în situația realizării exproprierii echivalează cu acceptarea că persoanele sunt obligate la respectarea unei norme legale al cărei conținut nu este precis și previzibil, în considerarea art. 1 alin. (5) din Constituția României, și că nu se poate pretinde respectarea unei norme juridice nepredictibile pentru că s-ar aduce atingere principiului securității juridice, cu atât mai mult în situația dispozițiilor art. 25 alin. (2) din Legea nr. 255/2010, care nu prevedea condiția exproprierii, legiuitorul introducând ulterior această condiție prin modificarea articolului anterior menționat.

46. Față de motivele expuse s-a apreciat că este admisibilă sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, potrivit art. 519 din Codul de procedură civilă.

VII. Jurisprudența instanțelor naționale în materie

47. La nivelul curților de apel Alba Iulia, Constanța, Iași, Oradea, Pitești, Ploiești, Suceava și Târgu Mureș nu a fost identificată practică judiciară referitoare la problema de drept supusă discuției.

48. Conform jurisprudenței înaintate de celelalte curți de apel — Curtea de Apel Bacău, Curtea de Apel Brașov, Curtea de Apel București, Curtea de Apel Cluj, Curtea de Apel Craiova, Curtea de Apel Galați și Curtea de Apel Timișoara, ce urmează a fi valorificată în cadrul prezentului raport, rezultă că, în practică, există o abordare cvasiunitară a acestor chestiuni.

Astfel, într-o opinie majoritară, s-a apreciat că scutirea de la plata taxelor datorate Inspectoratului de Stat în Construcții vizează exclusiv lucrările realizate în legătură cu o expropriere pentru cauză de utilitate publică în cadrul proiectelor autorităților administrației publice județene sau locale privind dezvoltarea de obiective de interes național, respectiv de interes județean și local.

În cea de-a doua opinie s-a apreciat că scutirea de la plata taxelor datorate Inspectoratului de Stat în Construcții vizează orice alt fel de lucrări de construcții executate în cadrul acestor proiecte.

49. Ministerul Public, prin Adresa nr. 1.168/C/1787/III-5/2019 din 6 iunie 2019, a arătat că, la nivelul Secției judiciare — Serviciul judiciar civil, nu se verifică, în prezent, practica judiciară, în vederea promovării unui eventual recurs în interesul legii în problema de drept ce formează obiectul sesizării Curții de Apel Craiova — Secția I civilă referitoare la problema de drept ce face obiectul prezentei sesizări.

VIII. Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție și a Curții Constituționale

50. Nu a fost identificată jurisprudență relevantă cu privire la problema de drept ce face obiectul prezentei sesizări.

IX. Punctul de vedere exprimat de către judecătorii-raportori asupra sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept

51. Prin raportul întocmit s-a apreciat că, în interpretarea dispozițiilor art. 25 alin. (2) din Legea nr. 255/2010, în forma anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 233/2018, scutirea de la plata taxelor datorate Inspectoratului de Stat în Construcții

vizează exclusiv lucrările realizate în legătură cu o expropriere pentru cauză de utilitate publică în cadrul proiectelor autorităților administrației publice județene sau locale privind dezvoltarea de obiective de interes național, respectiv de interes județean și local.

X. Înalta Curte de Casație și Justiție

X.1. Asupra admisibilității sesizării

52. Potrivit dispozițiilor art. 519 din Codul de procedură civilă adoptat prin Legea nr. 134/2010, „Dacă, în cursul judecării, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată”.

53. Așadar, legiuitorul, în cuprinsul articolului anterior menționat, a instituit o serie de condiții de admisibilitate pentru declanșarea acestei proceduri, care se impun a fi întrunite în mod cumulativ, după cum urmează:

a) existența unei cauze în curs de judecată, în ultimă instanță;

b) cauza care face obiectul judecării să se afle în competența legală a unui complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului investit să soluționeze cauza în ultimă instanță;

c) ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată;

d) o chestiune de drept cu caracter de noutate și asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție să nu fi statuat și nici să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

54. Condiția existenței unei cauze în curs de judecată, în ultimă instanță, este îndeplinită, întrucât, din cuprinsul Încheierii de sesizare din 7 mai 2019 pronunțate în Dosarul nr. 3.837/332/2017 al Curții de Apel Craiova — Secția I civilă, rezultă că litigiul în legătură cu care a fost formulată sesizarea este în curs de judecată, titularul sesizării, investit cu soluționarea cauzei în faza procesuală a recursului, urmând a soluționa cauza în ultimă instanță, prin pronunțarea unei hotărâri judecătorești care, raportat la art. 96 pct. 3 și art. 634 alin. (1) pct. 5 din Codul de procedură civilă, este definitivă.

55. De asemenea, cauza ce face obiectul judecării în recurs se află în competența legală a unui complet de judecată al curții de apel, investit să soluționeze litigiul având ca obiect obligarea părții la plata sumei de 82.494 lei, reprezentând plata cotelor de 7% și penalități de întârziere aferente, datorate pentru lucrările de modernizare drumuri comunale și ulițe din comuna Bălăcița, județul Mehedinți, conform Autorizației de construire nr. 1 din 28 martie 2011, litigiul care a parcurs două faze procesuale, fiind judecat în primă instanță de către Judecătoria Vânu Mare și în apel de către Tribunalul Mehedinți, ceea ce conferă curții de apel atributul de a judeca în ultimă instanță, potrivit art. 96 pct. 3 din Codul de procedură civilă.

56. Este îndeplinită și condiția de admisibilitate referitoare la relația dintre dezlegarea dată chestiunii de drept și soluționarea pe fond a cauzei. Astfel, între problema de drept ce face obiectul sesizării și soluționarea pe fond a cauzei există un raport de dependență în sensul că hotărârea pe care Înalta Curte de Casație și Justiție o pronunță în procedura mecanismului judiciar de unificare a jurisprudenței produce un efect concret asupra soluției pronunțate în procesul pendinte. În cauză, sesizarea de față pune în discuție o chestiune de drept de a cărei lămurire poate depinde soluționarea fondului cauzei deduse judecării, întrucât soluționarea recursului și, implicit, a acțiunii introductive, sunt indisolubil legate de lămurirea chestiunii de drept referitoare la aplicarea scutirii menționate în art. 25 alin. (2) al Legii nr. 255/2010, în forma anterioară modificării sale prin Legea

nr. 233/2018, numai în legătură cu lucrările care au loc în cadrul procedurii exproprierii sau pentru toate categoriile de lucrări menționate în cadrul acestui articol, de vreme ce obiectul pretențiilor deduse judecării reprezintă contribuții la care se face referire în cadrul acestui temei juridic.

57. Se constată și îndeplinirea condițiilor de admisibilitate referitoare la noutatea chestiunii de drept și la nepronunțarea asupra acesteia de către Înalta Curte de Casație și Justiție.

58. Astfel, problema de drept semnalată de titularul sesizării este nouă, întrucât legislația care a suscitată interpretări diferite este relativ recentă, iar examenul jurisprudențial și opiniile teoretice exprimate de instanțele din țară au relevat că nu s-a cristalizat o practică unitară și constantă în legătură cu chestiunea de drept a cărei lămurire se solicită, situație care justifică interesul în formularea unei cereri pentru pronunțarea unei hotărâri prealabile, în scopul prevenirii apariției unei jurisprudențe neunitare.

59. Chestiunea de drept semnalată de titularul sesizării își are izvorul într-un act normativ de dată relativ recentă, care a fost modificat în anul 2018 pentru clarificarea aspectului adus în discuție, moment până la care Înalta Curte de Casație și Justiție nu s-a pronunțat pe calea unui recurs în interesul legii și nici printr-o hotărâre prealabilă, în prezent neexistând un recurs în interesul legii în curs de soluționare.

60. Luând în considerare dificultatea de interpretare generată de corelarea dispozițiilor legale, care prefigurează apariția unei practici neunitare cu privire la problema de drept care face obiectul sesizării, deja identificată în jurisprudența națională la șapte din cele cincisprezece curți de apel, se apreciază chestiunea de drept supusă dezbaterii ca fiind una veritabilă, care necesită o rezolvare de principiu pe calea procedurii prevăzute de art. 519 din Codul de procedură civilă.

X.II. Asupra fondului sesizării

61. Constatând existența unei practici neunitare privind interpretarea și aplicarea art. 25 alin. (2) din Legea nr. 255/2010, în forma anterioară modificării aduse prin Legea nr. 233/2018, se consideră că dezlegarea problemei de drept în discuție se poate realiza printr-o interpretare teleologică și sistematică a normelor cuprinse în Legea nr. 255/2010.

62. Astfel, în expunerea de motive a Legii nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local s-a arătat că „Prin prezentul act normativ, inițiatorul propune un cadru juridic pentru luarea măsurilor de pregătire a realizării obiectivelor de interes național, județean și local și a obiectivelor de importanță strategică și securitate națională care, în forma simplificată, să stabilească relația dintre expropriat și expropriator, (...)”.

63. „Procedurile de expropriere instituite de prezentul proiect de act normativ permit, în primul rând, ducerea la îndeplinire, în timp util, a procesului accelerat de realizare a obiectivelor de interes național, județean și local și a obiectivelor de importanță strategică și securitate națională, conform strategiilor și programelor aprobate de Guvernul României, precum și onorarea în termen de către statul român a obligațiilor asumate prin convențiile și acordurile internaționale”.

64. În considerarea scopului avut în vedere de inițiatorul actului normativ, acela al realizării unor proceduri de expropriere, Legea nr. 255/2010 a reglementat în mod sistematic, ulterior stabilirii domeniului său de aplicare, în art. 1, sfera lucrărilor de utilitate publică, a calității de expropriator și expropriat, menționând în continuare întreaga procedură a exproprierii: etapele, competențele autorităților implicate în procedura exproprierii, drepturile expropriatului și obligațiile expropriatorului și ale altor unități competente pentru ca, în final, în capitolul VIII, intitulat „Dispoziții finale”, în art. 32 și 34, să menționeze că prevederile prezentei legi se aplică și în cazul procedurilor de expropriere aflate în curs de desfășurare, Legea nr. 255/2010 urmând a se completa în mod corespunzător cu prevederile Legii nr. 33/1994, precum și cu cele ale Codului civil și ale

Codului de procedură civilă, în măsura în care nu contravin prevederilor prezentei legi.

65. Legea nr. 33/1994 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică reprezintă legea generală în materie de expropriere, astfel că trimiterea pe care Legea nr. 255/2010 o face la această lege semnifică tocmai caracterul pe care legiuitorul a înțeles să îl dea Legii nr. 255/2010, acela de lege specială în materia exproprierii, aplicabilă în domeniul specializat al obiectivelor de interes național, județean și local.

66. Ca atare, atât din expunerea de motive a Legii nr. 255/2010, din titlatura acesteia, cât și din modul în care este reglementată, din trimiterile pe care le face la incidența altor legi care reglementează procedura exproprierii, rezultă fără putință de tăgadă că prevederile sale se circumscriu exclusiv scopului realizării unor obiective de interes național, județean și local derulate în cadrul unor proceduri de expropriere pentru cauză de utilitate publică, motiv pentru care niciunul dintre articolele Legii nr. 255/2010 nu poate fi aplicat decât pentru lucrările desfășurate în cadrul unor proceduri de expropriere.

67. În acest context trebuie analizată și scutirea prevăzută de art. 25 alin. (2) din Legea nr. 255/2010, în forma anterioară modificării aduse prin Legea nr. 233/2018.

68. Deși este cert că acest articol nu prevedea expres că scutirea de la plata taxelor prevăzute de Legea nr. 10/1995 și Legea nr. 50/1991 se acordă numai pentru lucrările de construcții necesare realizării unei exproprieri pentru cauză de utilitate publică, executate în cadrul proiectelor autorităților administrației publice județene și locale, privind dezvoltarea de obiective de interes național, respectiv de interes județean și local, textul trebuie interpretat sistematic, luând în considerare locul său în cadrul reglementării.

69. Art. 25 se regăsește în capitolul VI al Legii nr. 255/2010, în forma anterioară modificării aduse prin Legea nr. 233/2018, intitulat „Avize, acorduri, certificate și autorizații”, care debutează cu art. 24 în cuprinsul căruia este menționată cerința ca depunerea documentațiilor pentru eliberarea certificatelor de urbanism necesare realizării lucrărilor prevăzute la art. 1 al Legii nr. 255/2010 să se realizeze de către expropriator.

70. Cum această prevedere impune expres cerința existenței unei exproprieri, se desprinde din nou concluzia că lucrările prevăzute la art. 1 din lege sunt executate în legătură cu exproprierea, numai în urma declanșării unei astfel de proceduri existând persoane juridice care dobândesc calitatea de expropriator și cărora le revin obligațiile de obținere a documentației necesare prevăzute în acest capitol.

71. Art. 24 reamintește, în mod explicit, că toate aceste proceduri se aplică doar în ipoteza în care a avut loc o expropriere, astfel încât art. 25, care face parte din același capitol, trebuie și el interpretat în aceleași coordonate, determinate de cerința ca lucrările de construcții să fie executate pe coridorul de expropriere.

72. Din interpretarea coroborată a acestor texte legale rezultă că scutirea prevăzută de art. 25 alin. (2) din Legea nr. 255/2010 operează numai în cazul lucrărilor executate în cadrul proiectelor cuprinse în programul Ministerului Transporturilor, Departamentului pentru Proiecte de Infrastructură și Investiții Străine, Ministerului Mediului și Schimbărilor Climatice, Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, Ministerului Economiei, Ministerului Finanțelor Publice și Agenției Naționale pentru Resurse Minerale sau în cele ale autorităților administrației publice județene și locale, privind dezvoltarea de obiective de interes național, respectiv de interes județean și local și care sunt în legătură cu exproprierea unor terenuri pentru cauză de utilitate publică.

73. Faptul că, ulterior abrogării Legii nr. 198/2004, astfel cum a fost modificată și completată prin Legea nr. 184/2008, prevederile art. 3 alin. (10) din actul normativ abrogat au fost preluate în art. 25 alin. (2) din Legea nr. 255/2010 nu trebuie să conducă automat la concluzia menținerii scutirii de la plată a taxelor către Inspectoratul de Stat în Construcții, menționate în

Legea nr. 10/1995 și în Legea nr. 50/1991, pentru toate lucrările de construcții executate în cadrul proiectelor cuprinse în programul Ministerului Transporturilor sau în cele ale autorităților administrației publice locale privind dezvoltarea de drumuri de interes național, respectiv de interes județean și local, deoarece Legea nr. 198/2004 nu condiționează acordarea scutirii de existența unei exproprieri, iar obiectul său de reglementare era mai restrâns decât cel al Legii nr. 255/2010 (referindu-se numai la lucrări de construcție de autostrăzi și drumuri naționale, pe când obiectul Legii nr. 255/2010 privea toate lucrările necesare realizării unor obiective de interes național, județean și local).

74. A îmbrățișa un punct de vedere contrar ar însemna ca o scutire, ca măsură legislativă de favoare care, din acest motiv, se impune a fi interpretată restrictiv, să se aplice extensiv, în cadrul unei legi ulterioare, al cărei obiect de reglementare este nu doar mai vast, ci este și limitat expres, în chiar titlul său, la un anumit scop, acela al realizării de lucrări în cadrul procedurii de expropriere, cerință care nu exista în vechea reglementare.

75. Abrogarea unui act normativ printr-un nou act normativ, care legiferează parțial în același domeniu, nu impune legiuitorului reluarea integrală și în aceeași formă a reglementărilor din legea anterioară, iar, în cazul în care aceasta se produce, sfera de aplicare nu poate fi prezumată ca fiind aceeași, norma preluată neputând fi desprinsă din contextul noului act normativ în care a fost inserată sau interpretată și

aplicată independent de obiectul de reglementare a acestuia, numai în acord cu actul normativ abrogat.

76. Prin adoptarea Legii nr. 233/2018, care a completat textul art. 25 alin. (2) din Legea nr. 255/2010, prevăzând expres că scutirea privește taxele „datorate pentru lucrările de construcții executate pe coridorul de expropriere”, legiuitorul a confirmat faptul că trebuia delimitată, încă de la început, sfera lucrărilor în privința cărora operează scutirea menționată, ca fiind în legătură cu o expropriere pentru cauză de utilitate publică.

77. Modificările pe care Legea nr. 233/2018 le-a adus Legii nr. 255/2010 nu reprezintă o retroactivitate a legii noi, ci un argument în plus, în sensul că legiuitorul a adus doar clarificări unui text de lege susceptibil de mai multe interpretări și a cărui semnificație putea fi dedusă doar din interpretarea corelată a acestuia cu celelalte norme cuprinse în Legea nr. 255/2010.

78. Prin acest act normativ modificator, legiuitorul și-a exprimat într-o manieră mult mai clară intenția de legiferare inițială și nu a restrâns sfera de aplicare a scutirii doar la lucrările executate pentru expropriere întrucât, încă de la început, aceasta era delimitată în raport cu lucrările enumerate la art. 1 al Legii nr. 255/2010, a căror efectuare era vizată de realizarea exproprierii pentru cauză de utilitate publică, astfel cum reieșea fără echivoc din cuprinsul art. 2 alin. (2) al Legii nr. 255/2010, care identifica expropriatorul pentru fiecare categorie de obiective: de interes național, de interes județean și de interes local.

Pentru aceste considerente, în temeiul art. 521 cu referire la art. 519 din Codul de procedură civilă,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Admite sesizarea formulată de Curtea de Apel Craiova — Secția I civilă în Dosarul nr. 3.837/332/2017 privind pronunțarea unei hotărâri prealabile și, în interpretarea dispozițiilor art. 25 alin. (2) din Legea nr. 255/2010, în forma anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 233/2018, stabilește că:

Scutirea de la plata taxelor datorate Inspectoratului de Stat în Construcții vizează exclusiv lucrările realizate în legătură cu o expropriere pentru cauză de utilitate publică în cadrul proiectelor cuprinse în programul Ministerului Transporturilor, Departamentului pentru Proiecte de Infrastructură și Investiții Străine, Ministerului Mediului și Schimbărilor Climatice, Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, Ministerului Economiei, Ministerului Finanțelor Publice și Agenției Naționale pentru Resurse Minerale sau în cele ale autorităților administrației publice județene și locale privind dezvoltarea de obiective de interes național, respectiv de interes județean și local.

Obligatorie, potrivit dispozițiilor art. 521 alin. (3) din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică astăzi, 14 octombrie 2019.

VICEPREȘEDINTELE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

GABRIELA ELENA BOGASIU

Magistrat-asistent,
Ileana Peligrad

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)

Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72

Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

